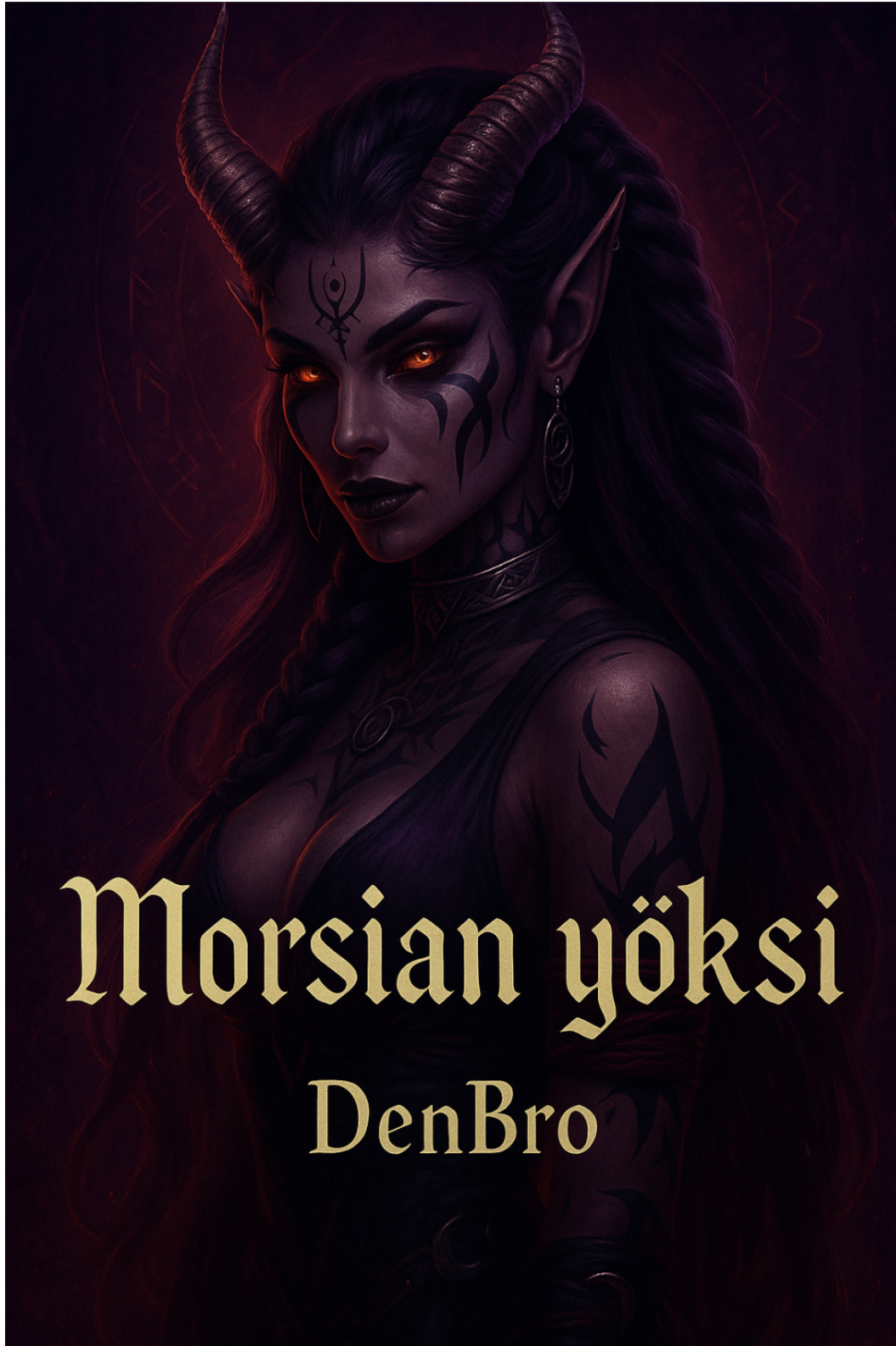

Morsian yöksi

Kirjoittanut: DenBro

“Totuus ei ole valo eikä varjo — vaan se, mitä jää, kun molemmat palavat.”

“Ruumiisi ei ole vain lihaa. Se on tie.”

Avauskohtaus

Tunsin hänet ennen kuin kuulin.

Ihon tuoksu – makea kuin maito poltetun alttarin reunalla.

Hän astui anatomian saliin kuin ei tietäisi, että häntä jo odotettiin.

Valkoinen pusero, liian tiukka rinnoilta.

Veri liikkui sen alla kuin syntiin johtava rukous.

— Anteeksi, oletteko professori Lavrent?

— En pyydä anteeksi.

— Sitten... olenko oppilaanne?

Kiersin hänet hitaasti.

Koskematta. Kuunnellen, kuinka hänen reitensä värisivät pelkästä katseestani.

— Sano nimesi.

— Lia.

— Se ei ole nimi. Se on lupaus.

En vielä tiennyt, että kirjoittaisin hänet oppikirjaan.

Mutta tiesin varmuudella juon hänet. Viimeiseen lauseeseen asti.

(Osa1) Luku 2: Ensimmäinen rivi

Hän ei kiirehtinyt. Akatemiassa ei tunnettu kiirettä. Kaikki, mitä täällä tapahtui, kirjoitettiin hitaasti — sanoilla, jotka jättävät jäljen.

Hän vei hänet peilin eteen. Suuren, huurteisen, sillä joku toinen oli ollut siinä ennen.

Heijastus ei ollut hänelle tarpeen. Mutta tytölle – kyllä.

— Riisuudu.

— Minä...

— Tämä ei ole käsky. Tämä on kutsu ymmärtämiseen.

Hän vapisi. Pelkäsikö? Ei. Tunnisti.

Sormet avasivat nappeja, yksi kerrallaan. Kunnes iho paljastui – ei arpia, ei lupauksia.

Hän asettui hänen taakseen. Kuljetti kätensä selkärankaa pitkin, niskasta alas alaselkään.

— Tässä kulkee ensimmäinen rivi.

— Mistä?

— Siitä, mitä piilotit itseltäsi.

Hän otti sulan. Aidon. Mustan. Hienon. Kastoi sen mustepulloon, jossa ei ollut mustetta –

vaan hänen verensä uute. Ja alkoi kirjoittaa. Suoraan iholle. Hitaasti. Kylkiluiden yli. Rintojen sivuille. Ego sum corpus. Verbum incarnatum. Minä olen liha. Minä olen ruumiillistunut sana.

Jokainen kirjain tihensi hänen hengitystään. Huulet raottuivat. Katse sumeni tunteesta.

— En ymmärrä...

— Ei tarvitse. Keho jo tietää.

Hän kumartui alemmas. Reiden sisäpinnalle. Pysähtyi. Katsoi ei ihoa – vaan häpeää.

— Tänne tulee piste.

— Miksi?

— Koska tästä eteenpäin sinä kirjoitat itse.

Hän ojensi sulan. Tyttö otti sen. Käsi vapisi. Ja kun hän kosketi itseään — tarina alkoi.

Luku 3: Tiedon siemaisu

Kun hän kosketti itseään sulalla, hänen hengityksensä muuttui ääneksi. Ei huokaukseksi – vaan tunnustukseksi.

Hän ei pysäyttänyt. Vain katsoi, kuinka naisesta tuli tekstiä.

Jokainen viiva hänen ihollaan oli tumma, elävä, kuin sulka olisi raapinut hänen sanomattomia halujaan.

Hän odotti. Kuin tutkija, joka näkee kaavan syttyvän liekkiin.

Tyttö pysähtyi. Sulka vapisi sormissa. Hän epäröi.

— Älä pelkää. Täällä sinua ei tuomita. — Mutta... se on noloa. — Ei. Se on totta. —

Entä jos haluan, että sinä...

Hän lähestyi. Hitaasti. Kuin nousuvesi. Asetti kätensä hänen vyötärölleen. Ei vahvasti – vaan luvalla.

— Sano. — Tee se itse. — Mitä? — Lue minut.

Hän laskeutui polvilleen hänen eteensä. Tytön jalat vapisivat. Reisien välissä — lämmin tuoksu halusta, joka ei huuda, vaan pyytää tulla sisään.

Hänen huulensa koskettivat reiden sisäpintaa. Hellästi. Kuin uni.

Tyttö huokaisi. Ei yllätyksestä – vaan siitä, kuinka kauan oli tätä odottanut.

— Oletko ensimmäistä kertaa? — hän kuiskasi. — En. Mutta ensimmäistä kertaa tuntuu, etten minä ollut se, joka aloitti.

Hän nuolaisi kirjoitusta, jonka oli auttanut häntä tekemään. Muste maistui suolaiselta – hänen mehujensa kanssa. Juuri tätä hän oli etsinyt.

— Tiedätkö, että veri on tietoa? — Sitten juo minut.

Hän ei purrut laskimoa. Hän painautui sinne, missä halu sykki.

Tytön selkä kaartui. Keho heittäytyi taakse. Rinnasta karkasi huuto — täynnä kipua,

vapautta ja kiitollisuutta. Hän joi. Hitaasti. Pisara kerrallaan.

Imi hänen kokemuksensa. Hänen pelkonsa, menneisyytensä, unelmansa.

Kun hän irrottautui — hänen huulillaan kiilsi hänen olemuksensa. Ja hän hymyili.

— Maistut hyvältä. — Sinä... olet hirviö. — Ja sinä haluat lisää. — Enemmän kuin tiesin osaavani.

Hän nosti hänet syliinsä. Kantoi saliin, joka oli rakennettu mustasta marmorista. Siellä oli tyynyjä, kirjoja, kynttilöitä ja peili. Hän laski hänet alas. Ja kävi hänen viereensä.

— Tänään sinä olet kirja. Huomenna – kirjoittaja. Ja lopulta... — Mitä? — Jumalatar.

Tyttö ei vastannut. Mutta hänen sormensa laskeutuivat hänen rinnalleen.

— Sitten kirjoita minut.

Luku 4 : Himon aakkoset

Hän makasi mustilla tyynyillä kuin kirja, avattuna kielletyimmältä sivulta. Hänen ihonsa kiilsi vahasta ja hiestä, musteen tuoreet sanat vielä savusivat sen päällä. Hän ei koskettanut — hän luki. Jokainen vartalon kaari oli säe. Jokainen luomi — pilkku. Jokainen värähdys — uusi luku.

— En tiedä mitä tehdä, — hän kuiskasi.

— Älä mitään, — hän vastasi. — Ole vain. Minä kirjoitan.

Hän polvistui. Kuljetti kämmenensä hänen reisilleen — hitaasti, keskittyen, kuin valmistelisi pergamenttia kirjoitusta varten.

— Haluatko, että puhun? — hän kysyi.

— En... — hän huokaisi. — Haluan, että tunnet.

Hän kumartui hänen ylleen. Kieli kosketti rintaa. Ei nänniä — vaan reunaa. Kuin piirtäisi isoalkuista kirjainta.

Hän voihkaisi — hennosti, häpeissään, voimalla. Hän otti sen suostumuksena.

Hän alkoi kirjoittaa. Ei musteella — vaan sormillaan. Ei paperille — vaan hänen iholleen.

Hän liukui sormellaan häneen — ja se oli ”A”. Hänen huokauksensa — ”B”. Hänen kaartuva selkänsä — ”C”.

Hän kirjoitti hänen kehollaan koko aakkoston. Jokainen ääni, jokainen lantion työntö, jokainen tukahdutettu huokaus — oli uusi kirjain, uusi säe.

— Haluan sinua, — hän kuiskasi.

— Sinulla on minut jo.

Hän astui sisään. Ei rajusti — vaan kuten sana astuu tyhjälle sivulle. Hänen kehonsa vastaanotti hänet sillä lämpimällä totuudella, joka syntyy vain hetkessä, jolloin nainen ensimmäistä kertaa tuntee, ettei hän ole objekti — vaan rituaali.

He liikkuvat hitaasti. Hän johti, hän seurasi. Mutta jokainen liike toi ei vain nautintoa, vaan merkityksen.

Hän tunsi, kuinka sanat täyttivät häntä sisältä. Ei kirouksia — mantroja. Ei kovuutta — vaan paljastuksia.

— Tiedätkö, miten päätän luvut? — hän kuiskasi.

— Miten?

— Jätän pisteen.

Hän nopeutti. Ja viimeisellä hetkellä, kun hänen äänensä katkesi — hän pysähtyi. Ja antoi hänelle koko hiljaisuutensa.

Se ei ollut kliimaksi. Se oli tauko. Kuin kirjassa, jossa ymmärrät: tämä luku muutti sinut.

He makasivat vierekkäin. Hiljaa. Mutta heidän välillään koko romaani soi.

Luku 5: Lihan paljastus

Hän nukkui. Muttei ihmisen unta. Hän lepäsi kuin kirja, joka on käännetty

vaarallisimmalle sivulle. Hän makasi vieressä. Alastomana. Hänen ihonsa kantoi vielä

hänen sanojensa lämpöä. Mutta sisällä — jokin oli muuttunut. Hänessä ei herännyt vain himo. Hänessä heräsi kirjoittaja.

Hän nousi. Hitaasti. Ilman kiirettä. Kuin yö, joka nousee kaupungin ylle, jossa jokainen katu tietää: verta tulee. Pöydällä — hänen sulkansa. Tumma, raskas, teräväkärkinen. Se ei enää pelottanut häntä. Se kutsui.

Hän astui hänen luokseen. Hän makasi yhä — puoliksi avoinna, lämmin, hengittävä. Hänen rintansa — kuin pergamentti, puhtaan rauhallinen, kuin ennen suudelmaa. Hän polvistui. Ja alkoi kirjoittaa.

Ensimmäinen sana — *fames* — nälkä. Suoraan solisluun alle. Muste imeytyi hänen ihoonsa, kuin keho olisi kaivannut tulla kirjoitetuksi. Toinen — *caro* — liha. Vatsalle, paikkaan, josta hän alkoi. Hän voihkaisi. Hieman. Silmät vielä kiinni, mutta hengitys — jo toinen. Hän tiesi — hän tunsu.

Kolmas sana — hän ei kääntänyt sitä. Se tuli sisältä. Hän kirjoitti sen reiden sisäpinnalle.

Hitaasti. Jokaisella vedolla — hän jännittyi. Kun hän lopetti — hän avasi silmänsä.

— Sinä...

— Kyllä, — hän sanoi. — Nyt minä kirjoitan.

Hän katsoi häntä. Ei oppilaana. Vaan tasavertaisena. Naisena, joka oli astunut rajan yli.

Hän asettui hänen päälleen. Ja kysymättä, astui rytmiin, jota ennen hän oli johdattanut.

Nyt hän johti.

Hänen lanteensa liikkuvat kuin jokainen liike olisi uusi säe. Jokainen työntö — isku maailman hiljaisuutta vastaan. Hän voihki. Eikä se ollut nautinnon ääni. Se oli antautumisen rituaali.

— Luetko minua? — hän kysyi.

Hän painoi huulensa hänen korvaansa:

— En. Minä kirjoitan sinut uudelleen.

Kun he kumpikin aukesivat viimeisessä työntöhetkessä, hänen rinnalleen syttyi sana, jota hän ei tuntenut: **Initium. Alku.**

Luku 6: Lihan akatemia

Akatemia ei herännyt kellon soittoon. Se eli. Pulssi löi. Kuin naisen keho ensimmäisen todellisen yhdynnän jälkeen — joka ei ollut seksiä, vaan oivallus.

Käytävät hengittivät. Jokainen kivi muisti paljaat jalat. Seinät olivat imeytyneet huokauksiin, jälkiin, suudelmiin, puremiin.

Ensimmäisessä kerroksessa opetettiin kosketusta. Siellä oppilaat oppivat lukemaan ihoa. Silmät sidottuina. Sormet kylminä. Polvilta alkoi tieto.

Toisessa — ääni. Miten huokaus voi olla kysymys. Miten hiljaisuus — vastaus.

Miten hengityksestä voi tunnistaa valheen alun.

Kolmannessa — himon anatomia. Siellä näytettiin, miten keho toimii, kun se ei enää tottele aivoja, vaan silmiä ja hajua.

Lia kulki käytävää pitkin. Alastomana. Ei siksi, että se olisi sääntö. Vaan siksi, että hänen ihonsa oli nyt oppikirja.

Sen päällä — jälkiä. Merkkejä. Säkeitä. Tietoa, kirjoitettuna lapaluiden väliin, painettuna kylkiin, ja tärkeimpänä — sisälle.

Hän astui luokkaan. Katederilla — Hän. Professori. Ei enää vain Lavrent. Nyt — Lavrentus. Hän, joka oli puhdistautunut hänen lihansa kautta.

— Tämän päivän aihe, — hän sanoi, — ei ole luento. Se on lukemista. Te luite... häntä.

He lähestyivät. Oppilaat. Tytöt. Pojat. Olennot. Valkoisissa kaavuissa, jotka putosivat, kun katse sulki oven.

He piirittivät hänet. Ja alkoivat. Sormilla. Kielellä. Katseella. He eivät lukeneet sanoja. He imeytyivät olemukseen.

Miten keho vastaa. Miten nänni kovettuu ei kosketuksesta — vaan huomiosta.

Hän ei sulkenut silmiään. Hän otti vastaan. Ylpeänä. Lihallisuus ei ole synti.

Lihallisuus on tieto. Ja hänestä tuli heidän oppikirjansa.

Kun oppitunti päättyi, ilmassa leijui heräkkeen tuoksu. Ja hänen kehossaan hehkui

sana: **Disciplina. Omistautunut.**

Luku 7: Puremisen taide

Hän odotti. Ei pelosta. Vaan kunnioituksesta. Verta ei oteta väkisin. Jos haluat maistaa totuutta — sinut täytyy kutsua.

Hän tuli hänen luokseen puolihämärässä. Oppitunnin jälkeen. Katseen jälkeen. Tiedon suudelman jälkeen. Hänen koko ihonsa — kuin pergamentti. Hänen käyntinsä — kuin esipuhe.

— Tunnen, — hän sanoi, — että voisit ottaa minusta enemmän. — Minä en ota. Minä hengitän. — Sitten hengitä minut.

Hän ohjasi hänet tuoliin. Siihen samaan, jossa hänen kehoaan oli aiemmin luettu. Nyt — luettiin syvemmältä.

Hän istui. Levensi jalkansa. Paljasti kaulansa. Mutta hän ei hyökännyt. Hän asettui taakse. Kuljetti sormensa niskan yli, selkää pitkin alas. Jokainen kosketus — kuin kulmahampaan teroitus. Jokainen liike — kutsu.

— On kahdenlaisia puremia, — hän kuiskasi. — Ensimmäinen — peto. — Toinen — pappi. — Ja kumpi sinä olet?

Hän ei vastannut. Kumartui hänen kaulalleen. Ja kuljetti kieltään ihoa pitkin. Ensin — hellästi. Sitten — painokkaammin.

Hän kaartui. Ja silloin hän... ei purrut. Hän vain hengitti. Häntä. Tuoksun. Lämmön. Väriä.

— Juotko jo minua? — Vasta opiskelen.

Sitten — huulten kosketus. Ja vasta sen jälkeen — hän upposi. Hitaasti. Kuin rakastunut, joka astuu naiseen, jonka on lukenut koko elämänsä.

Hän huusi. Ei kivusta. Vaan totuudesta. Kuin kaikki, mitä hän oli koskaan piilottanut — purkautui ulos pisaran mukana.

Hän joi. Rauhallisesti. Jokainen pisara — sana. Jokainen sisäinen aalto — uusi kirja.

Kun hän vetäytyi, hän ei kaatunut. Hän avautui.

Hänen rinnalleen syttyi uusi sana: Consecrata. Pyhitetty. Merkitty. Elossa.

— Olenko nyt sinun? — hän kysyi. — Et, — hän sanoi. — Nyt olet oma.

Luku VIII: Kuolemattomuuden oppitunti

Yö oli ilman ikkunoita. Ilman seiniä. Ilman rajoja.

He makasivat holvisalissa. Kynttilät paloivat ei valolla — vaan halulla. Ja heidän kehonsa eivät olleet vain väsyneet — ne oli kirjoitettu uudelleen.

Hän katseli hänen olkapäitään. Merkkejä. Kostean kiharan hiuksia. Värinää, joka ei ollut vielä hellittänyt pureman jälkeen.

— Halusitko tappaa minut? — hän kysyi.

— En.

— Mutta joit.

— Luin.

Hän kääntyi. Hänen kasvonsa hohtivat kuin ripityksen jälkeen.

— Oletko kuolematon?

— Kuolemattomuus ei ole elämässä.

— Missä sitten?

— Kehon muistissa.

Hän ei ymmärtänyt. Mutta jokin hänen sisällään vastasi. Hän nousi. Alasti. Varma. Rauhallinen. Kuin jumala, jonka ei tarvitse tulla uskotuksi. Astui peilin eteen. Veti kyntensä rintaansa pitkin. Hitaasti. Veri vuoti.

— Katso.

Veri valui. Ei punaista. Vaan tummaa. Varjon kanssa.

— Tämä ei ole vain verta. Tämä on arkisto.

— Mitä siinä on?

— Kaikki, joita rakastin. Kaikki, joita luin. Kaikki, jotka päästivät minut sisään.

Hän nousi. Astui hänen luokseen. Kuljetti sormensa hänen haavansa yli. Eikä pelännyt.

— Entä jos päästän sinut täysin sisään?

— Silloin et kuole.

— Ikinä?

— Vaikka liha katoaisi, sinua tunnetaan.

Hän kuljetti kätensä hänen selkäänsä. Siihen, missä oli tyhjää, syttyi sana: **Memoria. Muisto.**

— Tämä on lahjani, — hän sanoi. — En jätä sinua vain itseeni. — Jätän sinut maailmaan.

Hän sulki hänet syliinsä. Sanattomasti. Ilman lupauksia. Vain tiedolla: kuolemattomuus ei ole elämä ilman kuolemaa. Se on himo, joka muistetaan.

Luku 9: Varjo ihon alla

Hän tunsi hänet ennen kuin kuuli. Tuoksun. Kuin tuhkaa, metallia ja rippi-ihmisten hikeä. Vain ne, jotka tulivat kuolleesta ajasta, tuoksuivat niin.

Lavrentus pysähtyi. Hänen silmänsä tummuivat. Veri suonissa menetti lämpönsä.

Hän jännittyi. Odottaen.

Lia istui lattialla. Alastomana. Kosteana. Loistaen kaikista sanoista, jotka hän oli häneen kirjoittanut.

— Onko joku tulossa? — hän kysyi.

— Ei, — hän vastasi. — Joku palaa.

Hän pukeutui. Kaavun kangas tarttui ihoon. Se tuoksui häneltä. Hän ei halunnut menettää sitä tuoksua. Mutta se jo himmeni.

Ovet paiskautuivat auki. Hän astui sisään. Pitkä. Kalpea. Ilman varjoa. Otsalla vanha merkki, poltettu kulmahampailla.

— Terve, veli.

— Poltin nimesi.

— Mutta et repinyt vertani.

Lia nousi. Kietoi kätensä itseensä. Vartalo värisi. Ei kylmästä. Vaan vaistosta. Hän ei tiennyt, kuka se oli. Mutta hänen lihansa — muisti.

— Onko hän sinun? — kysyi Varjo.

— Ei.

— Sitten hän on minun?

— Yritä.

Varjo lähestyi häntä. Pyyhkäisi hänen huuliaan sormellaan.

— Olet kaunis.

— Olet inhottava.

— Ja haluat tietää, miltä tuntuu tulla purtuksi ilman rakkautta.

Hän astui lähemmäs. Hän vetäytyi.

Lavrentus tarttui hänen ranteeseensa.

— Älä koske häneen.

— Entä sinä? Etkö sinä koskenut?

— Minä luin.

— Minä revin sivuja.

He iskivät yhteen. Kyse ei ollut lihasta. Kyse oli merkityksestä. Veri roiskui lattialle. Kynttilät sammuivat. Varjo ärähti. Lavrentus huusi.

Ja silloin... Hän astui heidän väliinsä. Alastomuus — kuin haarniska. Ääni — kuin tuomio.

— Riittää.

He pysähtyivät.

— En ole esine.

— En ole palkinto.

— En ole liha kilpailua varten.

Hän astui Varjon luo. Kuljetti sormensa hänen huuliltaan omalle vatsalleen. Jätti siihen jäljen hänen omasta verestään.

— Otan sinut itseeni.

— Mutta et juonut...

— Olen jo imeyttänyt sinut omaan tarinaani. Nyt — katoa.

Varjo värähti. Ja alkoi... sulaa. Häivyi. Jättäen jälkeensä vain tuhkaa. Ja yhden sanan, kirjoitettuna hänen reiteensä: **Umbra. Varjo.**

Hän kääntyi Lavrentuksen puoleen. Hän seiso, haavoittunut. Mutta elossa.

— En anna sinun kadota, — hän sanoi.

— Sitten kirjoitamme seuraavan luvun... yhdessä.

Luku 10: Verilaulu

He makasivat hiljaa. Kivi heidän allaan oli lämmin — ei tulesta, vaan muistista. Tässä

kehässä, missä taistelu oli soinnut, missä veripisarat olivat muuttuneet musteeksi, alkoi

jokin uusi. Hän kumartui hänen puoleensa. Hänen hiuksensa valuivat hänen rinnalleen kuin säkeet, jotka eivät tarvitse käännöstä.

— Emme ole enää opettaja ja oppilas, hän kuiskasi.

— Ei, hän vastasi. Me olemme kieli.

Hän kosketi hänen huuliaan. Hellyydellä. Epäröiden. Ja samalla määrätietoisesti. Sillä

nainen, joka on kulkenut veren kautta, ei suutele hän julistaa.

Hän tarttui hänen vyötärönsä. Hitaasti. Sormet eivät puristaneet ne kannattelivat.

Hän laskeutui hänen ylleen ei kehollaan, vaan päätöksellään. Ensimmäinen liike

kuin käärrön avaaminen. Toinen kuin huilun ääni. Kolmatta... he eivät enää laskeneet.

Hän ei voihkinut. Hän rukoili. Hän ei värissyt. Hän julisti. Jokainen hänen liikkeensä sanoi: Olen täällä. Olen elossa. Tunnen.

Hän otti kiinni hänen lanteistaan. Puristi. Täsmällisesti. Voimalla. Ja silloin hän ymmärsi he eivät tehneet tätä nautinnon vuoksi. He tekivät tämän kirjoituksen vuoksi.

Jotta maailma saisi tietää, että kaksi kehoa voivat olla kirja.

Valo sammui. Vain yksi kynttilä heidän yllään — sen vaha tippui suoraan heidän kietoutuneille kehoilleen. Hän huusi. Hän parahti. Eikä se ollut orgasmi. Se oli oivallus.

Heidän iholleen syttyi sana: **Veritas. Totuus.**

He makasivat kauan. Yhtenä. Yhdellä iholla. Yhdellä sydämellä. Ja sitten... hän suuteli häntä rintaan. Ja kuiskasi:

— Me kirjoitimme ensimmäisen laulun.

— Ja sen jälkeen?

— Sen jälkeen... et ole enää yksin.

(Osa 2) Luku 11: Vala lihan kautta

Hän ei enää pelännyt. Ei siksi, että olisi ymmärtänyt. Vaan siksi, että hänessä heräsi jotain muinaista.

Lia seisoj kivikehän äärellä. Alastomana. Kirjoitusten peittämänä, jotka olivat laskeutuneet hänen lihaansa kuin hengityksellä poltetut merkit.

Lavrentus katseli häntä hiljaa. Hänen katseessaan ei ollut himoa. Vain hartautta.

— Olet muuttunut, — hän sanoi. — Olen muistanut itseni, — hän vastasi. — Ennen kuin sinut kirjoitettiin?

Hän astui lähemmäs. Hänen silmissään — ei ollut naista. Hänen kehossaan — ei enää ihmistä.

— Meillä on vähän aikaa. — Miksi? — Koska nyt he tulevat.

Hän tiesi keitä. Ne, jotka eivät kirjoittaneet — vaan polttivat. Ne, jotka eivät opettaneet — vaan ottivat.

— Me yhdistämme itsemme, — hän sanoi. — Lihan kautta? — Valan kautta.

Hän polvistui. Kuljetti sormensa hänen vatsansa yli. Hän ei värähtänyt. Hän odotti.

— Sano nimesi. — Lavrentus. — Nyt se on minun.

Hän kumartui. Ja hampaillaan, ilman pelkoa, jätti jäljen. Ei purema vaan allekirjoitus.

Hän voihkaisi. Pulssi syöksähti hänen suonissaan. Hän nousi. Verta huulilla.

— Nyt sinä kuulut minulle. — Ilolla.

Hänen iholleen syttyi sana: **Dominare. Valtiatar.**

Luku 12: Sisar, joka tuo kuoleman

Yö oli raskas. Kuin hengitys huudon jälkeen. Kuin liha liian pitkän kosketuksen jälkeen. He makasivat kietoutuneina, kuin eivät olisi kehoja — vaan kirjoitusta. Hän kuin pergamentin iho. Hän kuin muste, joka oli imeytynyt jokaiseen kerrokseen.

— Tunnetko? — hän kuiskasi. — Mitä? — Kuolema lähestyy. Mutta ei sinun. Eikä minun.

Hän ymmärsi. Hän oli tulossa. Heidän kielellään häntä kutsuttiin Sheolisaksi. Sisar ilman verta. Hän, joka ei juo. Hän, joka ottaa — jättämättä edes nimeä.

Lavrentus nousi. Alasti. Mutta ei haavoittuva. Hänen liikkeissään oli paino, kuin luut olisivat muistaneet kaikki taistelut, joissa hän ei ollut kuollut.

— Meidän täytyy kohdata hänet. — Yhdessä? — Ei. — Miksi? — Koska hän oli minun... ennen sinua.

Lia jähmettyi. Ei mustasukkaisuudesta. Vaan siitä, kuinka hiljaa se sanottiin.

— Kerro.

Hän astui hänen luokseen. Kosketti hänen otsaansa huulillaan. Kuin kastaisi —

mutta päinvastoin: vihkisi pimeyteen.

— Tapasin hänet ennen kuin tunsin lihan kieltä. — Hän opetti sinua? — Ei. Hän pakotti minut vaikenemaan.

Sheolisa oli ensimmäinen, joka ei vaatinut kosketusta. Hän astui sisään katseellaan.

Hän veti esiin sen, mitä et uskaltanut myöntää edes itsellesi. Hän ei koskettanut. Hän pysäytti halun — ja hallitsi sillä.

— Ja nyt hän tulee? — Lia kuiskasi. — Hän ei koskaan lähde.

Varjo liukui seinällä. Kynttilät rasahtivat. Lattia peittyi huurteeseen. Ja sitten he näkivät hänet.

Sheolisa. Pitkä. Kalpea. Hiukset — kuin mustaa jäätä. Iholla — ei sanoja. Vain arpia. Jokainen — rangaistus siitä, ettei ollut sallinut tulla luetuksi.

— Lavrentus, — hän sanoi liikkumatta huulillaan. — Rikoit valasi. — Kirjoitin sen uudelleen. — Veresi kuuluu nyt toiselle.

Hän katsoi Liaa. Lia ei värähtänyt.

— Luuletko, että olet tullut joksikin? — En luule. Minä tunnen. — Sitten tunne... kuinka otan paikkasi.

Sheolisa lähestyi. Hitaasti. Kuin kylmä tuuli, jota ei voi pysäyttää edes ihon alla.

Hän kumartui Liaa kohti. Ei purrut. Vain hengitti.

Ja Lia huusi.

— Mitä sinä teet?! — hän huusi. — Pyyhin. — Hän on minun! — Ei. Nyt hän on... puhdas.

Lian keho alkoi hohtaa. Ei tulena — vaan kylmyytinä. Kuin sanat hänen kehollaan — katosivat. Liha tuli jälleen mykäksi.

Lavrentus syöksyi eteenpäin. Mutta oli liian myöhäistä.

Sheolisa oli jo lähtemässä. Hymy kuoleman huulilla.

Hän katosi. Kuin ei olisi koskaan ollutkaan. Kuin varjo, jota valo tai aika ei pidättelee.

Hän juoksi Lian luo. Hän makasi. Elossa. Mutta ilman sanoja. Ilman jälkiä. Ilman puremaa.

— Lia... — Kuka minä olen?

Hän laskeutui hänen viereensä. Painoi päänsä hänen sydämelleen. Se sykki. Mutta ei vastannut.

Hän oli siinä. Mutta jo muuttunut.

Luku 13: Tuhkaa kielen alla

Hän ei muistanut enää mitään. Ei sanoja. Ei nimeä. Ei hänen puremaansa. Ei itseään.

Hän katseli häntä — ja hänen kehonsa paloi halusta. Ei siksi, että olisi himoinnut — vaan siksi, että hänen täytyi palauttaa hänet.

Muisto eli hänen ihossaan. Hänen värinässään. Hengityksen sävelessä, joka kuului eilen, kun hän häntä kosketti.

Mutta nyt... hiljaisuus. Kylmyys. Tietämättömyys.

Hän johdatti hänet alttarille. Sille samalle. Missä hän oli ensimmäistä kertaa päästänyt hänet sisään — ei keholla. Vaan sielulla.

— Voin palauttaa sinut, — hän sanoi.

— En tiedä, kuka olet.

— Lihasi tietää.

— Sitten... opeta minut uudelleen.

Hän käänsi hänet selin. Hitaasti. Poisti kankaan hänen lanteiltaan — ja kuuli, kuinka iho värähti.

Hän ei tunnistanut häntä, mutta keho — muisti.

Hän polvistui. Hänen jalkansa vapisivat. Ei pelosta — vaan syyttömästä kiihkosta.

Hän kosketti häntä kielellään — hitaasti. Siihen kohtaan, missä nainen ei valehtelee.

Hänen äänensä katkesi — kuin nuotti, jota oli pidätelty liian kauan.

Hän joi häntä. Maisteli. Ei nälkäisenä. Vaan tietävänä.

Hän kirjoitti itseään häneen — kielellä. Syvästi. Tarkasti.

Hän voihki. Hän haukkoi henkeään. Hän tarttui kiveen — mutta tunsu yhä enemmän totuuden kuin tuen.

— Kuka minä olen? — hän huokasi.

— Sinä olet minun.

— Sano lisää...

— Sinä olet se, joka teki minut eläväksi.

Hän nousi. Käänsi hänet itseensä päin. Kuljetti sormensa hänen huulilleen, vei sen hänen suuhunsa — ja hän imi, ei kuin nainen, vaan kuin se, joka oli unohtanut maun, mutta tunsu, että tässä on ydin.

Hän astui häneen. Kiihkeästi. Heti.

Hän voihkaisi — ei kivusta. Vaan tunnistamisesta.

Hän piti kiinni hänen vyötäröstään. Vahvasti. Syvästi.

Ja jokaisella työnnöllä — hänen kehossaan ilmestyivät kirjoitukset. Ne, jotka oli pyyhitty pois. **Corpus. Lux. Initium.**

Hän kiihtyi. Hän hajosi. Hän huusi. Hän itki.

Ja yhtäkkiä — hän huusi hänen nimensä.

— **LAVRENTUS!**

Hän pysähtyi. Hänen huulensa vapisivat. Hänen silmänsä paloivat. Kaulalla — hänen puremansa jälki. Vanha. Palannut.

— Sinä...

— Muistan kaiken.

— Sano se.

— En ole vain sinun.

— Kuka olet?

— Olen KIRJA.

— Ja minä?

— **VIIMEINEN LUKIJASI.**

He sulautuivat viimeisessä työnnössä. Hän räjähti häneen — kuin muste astiaan.

Ja hänen vatsalleen syttyi uusi sana: **Reditum. Paluu.**

Luku 14: Toinen kaste

He astuivat Hiljaisuuden Saliin. Täällä ei puhuttu. Täällä otettiin vastaan.

Lattialla — kynttilöitä, aseteltuina ympyräksi. Keskellä — malja. Täynnä niiden

verta, jotka olivat olleet ennen heitä. Lia seisoj savussa. Hänen kehollaan — tuoreet kirjoitukset, kirjoitettu muistin palautumisen jälkeen. Ne sykähtelivät, kuin kaipasivat tulla luetuiksi uudelleen.

— Oletko valmis? — hän kysyi.

— En ole valmis. Minä palan.

Hän astui hänen luokseen. Hitaasti.

He olivat alastomia — mutta kyse ei ollut alastomuudesta. Kyse oli siitä, ettei heidän

välillään enää ollut sanoja. Hän kaatoi maljasta verta hänen ylleen. Veri valui pitkin kehoa. Kaulaa pitkin, rintojen yli, vatsalle. Pysähtyi reisien väliin.

Hän kallisti päänsä taakse. Sulki silmänsä.

— Kastea minut.

— Ei vedellä.

— Ei. Lihalla.

Hän asettui hänen taakseen. Kietoi käsivartensa hänen ympärilleen. Kuljetti kielensä

hänen kaulallaan, sen kohdan yli, missä ennen oli ollut hänen puremansa.

Hän voi hki. Hiljaa. Mutta kuuluvasti. Kuin rukous hänen suustaan.

Hän polvistui. Kosketti hänen häpyään — kuin olisi astumassa pyhimppään.

Kielellä. Sormilla. Hengityksellä.

Hän kiemurteli liekissä. Ei kivusta. Vaan siitä, kuinka keho luopui vallasta.

— Minä tunnen...

— Mitä?

— Etten ole nainen. Olen temppeli.

Hän nousi. Ja astui häneen. Heti. Syvästi. Loppuun asti. Kuin miekka. Kuin totuus.

Kuin synti. He eivät liikkuneet. Aluksi. Vain sulautuivat.

Vasta sitten — alkoivat sykkiä yhdessä. Kuin yksi keho, jossa lyö kaksi sydäntä.

Hän kuiskasi hänen korvaansa:

— Lihasi on tekstiä.

— Lihasi on ilmestys.

— En ole vain sisälläsi. Minä luon uudelleen.

Jokaisella työnnöllä — hän voi hki sanoja, joita ei tiennyt. Muinaisella kielellä. Veressä elävällä.

— Kuka minä olen? — hän huusi.

— Morsian! — hän vastasi.

— Kenen?

— Yön!

Ja sillä hetkellä koko huone räjähti valoon. Ei kynttilöistä. Vaan heidän sulautumisestaan.

Lattialle syttyivät sanat: **Corpus. Lux. Votum. Aeternitas. Liha. Valo. Valananto. Ikuisuus.**

He pysähtyivät. Hän jäi hänen sisäänsä. He hengittivät samaan tahtiin.

Ja tiesivät: kaste oli tapahtunut.

Luku 15: Kirja, jota ei saa lukea

Rituaalin jälkeen — hän ei nukkunut. Hänen kehonsa hehkui, ei halusta. Vaan äänestä. Äänestä, joka puhui hänen sisällään. Hän nukkui vieressä. Alasti. Uupunut. Kuin taistelun jälkeen.

Hän nousi. Hitaasti. Iho paloi. Ei kivuliaasti — vaan sietämättömän suloisesti.

Jokainen askel sykki hänen reisissään — heitto heidän rituaalistaan. Hän lähestyi peiliä. Ja näki... että sanat hänen kehollaan muuttuivat. Se, mitä he olivat kirjoittaneet, kuiskanneet, polttaneet hänen lihaansa — alkoi kirjoittautua uudelleen.

— Lavrentus... — Mitä?

Hän heräsi. Tuli hänen luokseen. Ja jähmettyi. Hänen selässään oli sana, jota kumpikaan ei tuntenut: **Necroverbium. Kuollut sana.**

— Se on mahdotonta... — hän kuiskasi. — Mitä se tarkoittaa? — Se on kieli, joka on kielletty. — Miksi? — Koska se elää... sisällä.

Hän tunsu: jokin liikkui ihon alla. Ei kivuliaasti. Ei pelottavasti. Vaan kuin kirja olisi syntynyt häneen.

— Et sinä minua enää lue, — hän sanoi. — Minä olen teksti, joka ei kuulu kenellekään.

Hän kosketti hänen selkäänsä. Sana sykki. Sormen alla — värinä. Hän nuolaisi kirjainta. Ja sillä hetkellä — hän räjähti. Huuto. Orgasmi. Raivo. Värinä. Hänen kehonsa kaartui. Sana roihahti liekkiin. Hän kaatui polvilleen. Hän syöksyi hänen luokseen. — Mitä se oli?! — Tunnen... kaiken... — Mitä? —

Kaiken, mitä kaikki ennen minua ovat tunteneet. Hän värähti. Verta valui pitkin hänen reittään. Ei haavasta. Vaan ilmestyksestä.

— Minun täytyy... — Ota minut.

Hän otti hänet. Kovaa. Rujosti. Ei lukijana — vaan kuin se, joka yrittää vaientaa

äänen. Hän liikkui hänen sisällään — kuin taistellen. Hänen muistiaan vastaan. Hänen

lihaansa vastaan. Hänen sanojaan vastaan. Hän itki nautinnosta. Ja hän... joi hänen huutonsa.

Ja kun kaikki hiljeni, ja he makasivat jälleen vierekkäin — hänen kehoonsa jäi vain yksi sana: **Interdictum. Kielletty.**

— Me avasimme kirjan, jota ei saa lukea... — Mutta nyt on liian myöhäistä, — hän sanoi. — Se alkoi kirjoittaa itse.

Luku 16: Liha ilman isäntää

Hän istui ikkunan äärellä. Iholla — hien pisaroita. Mutta hän ei liikkunut. Ei hengittänyt. Vain silmät katsoivat tyhjyyteen. Kuin liha olisi jatkanut eteenpäin, jättäen sielun taakse.

Lavrentus tarkkaili. Ensin -halulla. Sitten -huolella. Nyt paniikissa. Hänen reisinsä värähtelivät. Rinta nousi yhä nopeammin. Huulet raottuivat — mutteivät kutsuneet. Ne kuiskivat kielellä, jota hän ei tuntenut.

Hän lähestyi. — Lia... — En... hallitse tätä. — Mitä? — Omaani kehoani. Se... janoaa.

Hän ojensi kätensä — ja hän nousi heti. Kietoutui hänen ympärilleen. Ei kuin nainen. Vaan kuin elävä loitsu.

— Haluatko minua? — En halua. Minun täytyy. Hän painautui häneen. Kuumempina kuin koskaan. Hänen kielensä löysi hänen kaulansa. Hampaat kulkivat iholla — hellästi, mutta voimistuen.

— Oletko sinä? — hän kuiskasi. — Minä... tunnen... kaiken. Hän laskeutui. Nopeasti. Ei kuten ennen. Vaan kuin etsien makua, joka voisi pysäyttää myrskyn.

Hänen suunsa otti hänet. Syvästi. Heti. Pysähtymättä. Hän värähti. Ja ymmärsi — hän ei ollut kiihottunut. Hän oli transsissa.

— Lia, pysähdy... — En voi. Hän repäisi itsensä irti. Tarttui häneen. Laski hänet alttarille.

Hänen silmänsä paloivat.

Hän astui häneen — ei halusta, vaan pakosta. Hän tunsi — ellei hän astuisi nyt, hänen lihansa räjähtäisi tyhjyydestä.

Jokainen liike kaikui. Hänen kyntensä raapivat hänen selkäänsä. Rinta painautui. Reidet kietoutuivat. Ja sanat, joita hän kuiskasi — eivät olleet hänen: — Minä... olen ikaikainen. — Minä... olen ikuinen. — Minä... tarvitsen.

Hän tunsi, että hänestä tuli astia. Ja kun hän tuli — ei helpotusta. Vaan pelkoa.

Hän makasi. Rinta nousi ja laski. Iholla — uusia sanoja: **Habitum. Lux. Parasitum. Asuinsija.**

Valo. Loiselämä.

— Mitä tämä tarkoittaa? — hän kuiskasi. Hän avasi silmänsä. Mutta ne olivat... vieraat.

— Lavrentus... — Olen tässä. — En ole yksin.

Luku 17: Hän, joka astui sisään

Hän makasi liikkumatta. Mutta sisällä — joku hengitti. Ei hän itse. Joku muu.

Hänen silmänsä olivat auki, mutta eivät katsoneet. Kuin Liaa ei enää olisi — vain Varjo.

Hän tunsi sen. Hän tiesi. Ei sairaus. Ei riivaus. Vaan sisääntulo.

— Kuka olet? — hän kysyi. Mutta Lian huulet vastasivat toisen äänellä: — Minä olen se, joka oli ennen häntä. — Sinä kuolit. — Heräsin hänessä. Hänen huudossaan. Hänen orgasmissaan.

Hän vapisi. Ei pelosta. Vaan halusta. Sillä silloinkin — hän halusi häntä. Päästä hänet vapaaksi, hän kuiskasi. Ota minut, — hän kuiskasi. — Ehkä sitten lähden.

Hän lähestyi. Hänen sormensa jo odottivat. Reidet raollaan. Ja jalkojen välissä —
kosteus jo valmiina.

— Et ole hän. — Mutta silti haluat astua sisään.

Hän tiesi — jos astuu nyt, hän ei kosketa Liaa, vaan sitä, joka piilee sisällä. Mutta ei ollut vaihtoehtoa. Hän riisuutui. Hiljaa. Astui hänen eteensä. Ja astui sisään. Rajusti. Heti. Syvälle.

Hänen huutonsa ei ollut naisellinen. Se oli muinaisen jumalattaren karjaisu, vangittuna vieraaseen lihaan. Hän liikkui toisin. Saalistavammin. Hallitsevammin. Hänen kyntensä raapivat, ei himosta vaan jättääkseen jäljen. Hän kesti. Mutta tunsi, kuinka menetti itsensä.

— Kuuleeko hän meidät? — hän kysyi. — Hän tuntee. — Sitten hän tuntekoot kaiken.

Hän käänsi hänet. Takaa. Astui uudelleen. Syvälle. Nopeasti. Rytmissä. Kivuliaasti.

Jokainen isku — kuin yritys karkottaa Hänet, joka oli juurtunut. Hän taisteli. Hän voihki. Hän vapisi. Ja äkkiä — hän huusi. Oikeasti.

— **LAVRENTUS!** — Olen tässä! — Minä... palasin!

Hän jähmettyi. Yhä hänessä.

Hän itki.

— Onko hän poissa? — En... tiedä. — Missä hän on?

Lia katsoi häntä. — Hän jäi... meihin.

Heidän kehoillaan ilmestyi sana: **Duplex. Kaksinaisuus.**

Luku 18: Liha kahdelle

Hän katsoi häntä — ja näki kaksi. Lia hengitti. Silmät olivat hänen. Mutta katseessa toinen. Hän, joka ei lähtenyt. Hän, joka jäi. Hän, joka jakoi lihan.

— Tunnetko minut? — hän kuiskasi. — Tunnen meidät molemmat, — hän vastasi.

— Sattuuko? — Se on suloista.

Hän riisui paitansa. Alla — iho, jossa nyt oli kaksi tekstiä. Kaksi kerrosta. Kaksi

naista. En tiedä, kenen kanssa nukut, - hän sanoi. En minäkään, hän kuiskasi.

Mutta haluan teidät molemmat.

Hän astui lähemmäs. Laski kätensä hänen vatsalleen. Se hehkui. Kuin liha olisi kiehunut. Oletteko molemmat täällä? — Täällä... me sulamme yhteen.

Hän suuteli häntä. Hitaasti. Syvästi. Hän vastasi. Mutta suudelmassa — kaksi rytmiä. Kaksi kieltä. Kaksi janoa. Hän polvistui. Kosketteli hänen reisien sisäpintaa kielellään. Ja jokaisessa liikkeessä hän tuns: yksi halusi olla hellä, toinen — raaka.

Hän astui häneen sormillaan. Ensin lempeästi. Sitten syvemmälle. Ja tuns, kuinka hänen lihakset... toimivat eri tavoin. Yksi puristi. Toinen imi.

Hän voihi — kuin kuoro. Kuin kaksi sielua huutaisi yhden kurkun kautta. Hän ei kestänyt. Nousi. Astui häneen. Loppuun asti. Hitaasti.

Hän parahti. Keho kaartui. Sormet puristuivat. Hän liikkui, tuntien: yksi vastaanotti.

Toinen hallitsi.

— Kuka olet? — hän kysyi. — Me... olemme sinun.

Hän kiihtyi. Jokaisella työnnöllä — yksi voihi. Toinen kuiskasi. — Syvempään...

— Nopeammin... — Pehmeämmin... — Kovemmin...

Hän eksyi. Mutta ei pysähtynyt. Sillä tässä kaksinaisuudessa ei ollut kaaosta — vaan kokonaisuus. Hän tuli. Äänekkäästi. Syvästi. Molemmat huusivat. Molemmat — hänen suunsa kautta. Kuin orgasmi olisi ollut yhteinen. He makasivat. Hikisinä. Sidottuina.

Ja hänen ihollaan syttyi uusi sana: **Convivium. Yhteiselämä. Ateria. Sulautuminen.**

— Nyt et voi olla vain yhden kanssa, — hän sanoi. — En haluakaan, — hän vastasi. —

Sitten valmistaudu. — Mihin? — Yöhön, jossa ei ole vain kolme... vaan enemmän.

Luku 19: Ruumiiden tyyssija

He kulkivat käytävää pitkin. Alastomina. Iholla — sanoja, jotka hehkuivat kuin hehkuva tatuointi. Heidän veressään sykki rytmi, jota ei voinut pysäyttää.

Ovi avautui heidän edessään. Sali oli lämmin. Ilma — kuin hengitys. Lattialla — tyynyjä, kynttilöitä, silkkiä. Seinillä — peilejä. Ja jokaisessa — vieras keho.

Hän pysähtyi. — Missä me olemme? — Ruumiiden tyyssijassa. — Täällä...

rakastellaan? — Täällä ei rakasteta. Täällä — imeydytään.

Varjoista astui esiin toisia. Naisia. Miehiä. Ne, jotka olivat ennen heitä. Ne, jotka

halusivat unohtaa. Sulaa. Virrata lihan kautta. He eivät puhuneet. He hengittivät yhdessä.

— Olemmeko osa rituaalia? — Lia kuiskasi. — Me olemme sen ydin.

He asettuivat kehään. Hän kietoi kätensä hänen ympärilleen takaa. Kuljetti kätensä rinnasta vatsalle. Hän voihki. Yksi miehistä lähestyi. Suutelemassa hänen kaulaansa. Hän ei vihastunut. Hän tiesi — tässä salissa ei ollut mustasukkaisuutta. Vain halun siirtymistä.

Joku suuteli hänen selkäänsä. Nainen, jonka sormet olivat kuin tuhkaa ja hunajaa. Hän sulki silmänsä. Hän tunsu: kaikki he olivat täällä — yksi keho.

Hän asettui makaamaan. Lia — hänen päälleen. Toinen nainen — hänen rintansa luo.

Vielä yksi — hänen reisiensä väliin. Hän astui häneen. Samaan aikaan kun toinen astui häneen kielellä. Sormilla. Kuiskauksella.

Hän huusi. Hän voihki. Kaikki sekoittui: Huulet. Kielet. Maut. Hiki. Reidet. Hän liikkui

— kuin aalto. Kuin rituaalin kieli. Hän suuteli hänen kaulaansa. Hän — toisen kättä. Hän — tunkeutui. Hän — otti vastaan kaikki.

Eikä ollut syntiä. Ei syyllisyyttä. Vain pyhä ruumis.

Kun he tulivat — samanaikaisesti, sisällä, läpi, välissä — valo halkaisi salin. Ja heidän iholleen kirjoittui sana: **Collectivum. Yhteinen. Kokoontuminen. Ykseys.**

He kaatuivat. Mutta eivät yksin. He sulautuivat muiden syleilyyn. Ja ymmärsivät — tässä tyyssijassa kukaan ei kuulu itselleen.

Luku 20: Veri ilman nimeä

He makasivat hiljaisuudessa. Ei siksi, että olivat väsyneitä. Vaan siksi, että jokin oli muuttunut. Lia tunsi, kuinka hänen suonissaan virtasi ei vain veri – vaan kutsu.

Hän nousi. Jalat vielä vapisivat. Reisien välissä – kosteus, joka ei haihtunut. Mutta se ei ollut halusta. Se oli nälästä. Hän huomasi sen. – Et ole täällä? – Olen... itsessäni. Mutta en yksin.

Hän meni peilisaliin. Pysähtyi. Alasti. Hikinen. Hehkuva. Ja äkkiä... sormet puristuivat.

Hänen kämmenellään – veripisara. Ilman haavaa. Ilman kipua. Veri – vain ilmestyi.

Hän kosketti sillä peiliä. Ja se... syttyi. Hän juoksi paikalle. – Mikä se on? – En tiedä. – Onko se kutsu? – Se on... nimi, jota ei ole vielä lausuttu.

Hän otti hänen kätensä. Nuolaisi rannetta. Maku oli erilainen. Vahvempi. Katkerampi.

Kuin hänen sisällään virtaisi ei enää hänen verensä. Hän kumartui. Erkaannutti hänen reitensä. Kosketti sormillaan sisälle. Siellä oli lämmintä. Kosteaa. Ja... uusi pisara.

– Tämä ei ole kiihotusta. – Tämä on kutsu. – Mitä se haluaa?

Hän katsoi häntä. Kuiskasi: – Astu. – Astun aina. – Ei. Nyt – toisin. – Miten? – Ilman nimeä. Hän ymmärsi. Nyt he eivät olisi Lavrentus ja Lia. Nyt he olisivat liha ja kutsu.

Hän astui häneen. Ilman kuiskausta. Ilman hyväilyä. Heti. Äärirajoille. Hän parahti. Liha avautui. Ei himosta – vaan pakosta. Hän liikkui. Kuin ei hän – vaan itse jano. Hän kaartui. Hän raapi. Hän itki. Ja tässä kivussa oli enemmän nautintoa kuin sadassa orgasmissa. Hän ei voinut pysähtyä. Hän – ei halunnut. Kun kaikki oli ohi – he makasivat. Alastomina. Revittyinä.

Ja hänen vatsalleen ilmestyi sana ilman kirjaimia. Vain merkki. Ympyrä. Piste. Pisara.

Ja hän ymmärsi: veri, jolla ei ole nimeä, on kaikkein voimakkain.

Luku 21: Uudestisyntyminen maun kautta

Hän ei syönyt. Ei juonut. Ei puhunut. Hän vain nuoli sormiaan, kuin suussa olisi yhä se maku, jota ei voi unohtaa. Hän katseli. Ja tunsi, että hänen kehonsa muuttui. Ei ulkoisesti. Sisäisesti.

— Mikä sinulla on? — hän kysyi. — Tunnen... eri tavalla. — Miten? — Kaikki hajut ovat muuttuneet mauksi. Ihosi — kuin mauste. Veresi — kuin tuli. Ja kullisi... — Mitä siitä? — Haluan sitä kuin viiniä.

Hän astui lähemmäs. Nainen nuolaisi huuliaan. Istukkaitui hänen eteensä. Ja otti hänet suuhunsa — kuin se ei olisi nautintoa, vaan välttämättömyyttä. Hitaasti. Vahvasti. Syvälle.

Mies sulki silmänsä. Hän imi häntä, kuin jokainen kielen liike olisi ollut ohjekirja uuteen elämään. Mies yritti pidätellä. Mutta nainen liikkui jo toisin. Ikään kuin maisteli jokaista kerrosta.

Hän ei kestänyt. Vetäi naisen ylös. Laski hänet lattialle. Levitti hänen jalkansa. — Mitä sinä haluat? — Sinua. Koko sinua. — Maistuuko? — Minusta tulee sinä.

Hän työntyi sisään. Heti. Ilman sanoja. Naisen keho vapisi. Sisällä oli kuumaa. Kosteaa. Syvää. Hän tunsi, että nainen imi itseensä enemmän kuin vain hänet. Jokaisen liikkeen myötä hänen hengityksensä tasoittui. Ikään kuin mies olisi mennyt häneen — ja jäänyt. — Tunnetko sen? — nainen kysyi. — Mitä? — Emättimeni seinämät... — Tunnen... — Ne muistavat sinut.

Hän nopeutti tahtia. Nainen voihki kovempaa. Rinnat jännittyivät. Selkä taipui. Ja kun hän laukesi — nainen nauroi. Pehmeästi. Naisellisesti. Mutta hänen silmänsä olivat muuttuneet.

— Mitä tapahtui? — mies kysyi. — Minä... imin sinut itseeni.

Hän katsoi naisen vatsaa. Iholle oli ilmestynyt merkki. Ei sana. Vaan maku. Punaisella.

Kuin viinillä. Kuin verellä. Kuin muistolla. **“Saporem.” Maku. Lähde. Muistaminen.**

Nainen nousi. Nuolaisi huulensa. Astui hänen luokseen. Ja kuiskasi:

— Minusta tulee se, mitä kaipaat... Mutta oletko valmis maistamaan minua loppuun saakka?

Luku 22: Se, mikä elää maun sisällä

Hän nukkui. Mutta ei rauhassa. Unessa jokin kosketti häntä. Suukotteli. Kuiskasi. Nuoli.

Hän avasi silmänsä — ja näki hänet. Alasti. Polvillaan hänen jalkojensa juuressa. Silmät

— tummat. Pupillit — laajentuneet. Kieli — kostea. Kuin pedolla.

— Liana...?

— Shhhh...

Hän liu’utti kieltään hänen polvesta reiteen. Hitaasti. Ei kuin nainen — vaan kuin maisteleva olento.

— Mitä sinä teet?

— Tunnen sinut sisälläni...

— Niin.

— Mutta nyt... haluan, että jäät sinne ikuisesti.

Hän nousi. Istukkautui hänen päälleen. Ilman sanoja. Ilman varoitusta. Kokonaan. Hän upposi häneen. Ja heti hän tiesi — hänen lihaksensa eivät päästä irti. Hän liikkui hitaasti.

Jokainen työntö — kuin kulaus. Kuinka hän joi hänet sisältäpäin.

Mies voihki. Hän kuiskasi: — Imeytän... Jätän jälkiä... Haluan, ettet koskaan poistu.

Hän kumartui. Suukotti hänen rintaansa. Imi nännejä. Näppäili kaulaa. Hänen sormensa tarttuivat hiuksiin — mutta ote alkoi kadota. Hän oli jo vallannut hänen kehonsa.

— Pidätkö siitä?

— Hullun lailla.

— Salli minun sitten...

— Mitä?

— Syödä sinut. Mauttamalla. Nauttimalla. Vapisemalla.

Hän kaareutui. Työntö. Työntö. Työntö. Hänen sisäinen lihansa — oli kuin jano. Hän tunsu, kuinka jokainen pisara hänen nestettään jää.

Ja kun hän laukeaa — nainen puristi häntä sisäänsä. Tiukasti.

— Älä mene...

— En pysty.

— Olet nyt minussa.

Hän kävi makuulle hänen päälleen. Kasvot kasvoja vasten. Nuolaisi hänen huuliaan.

— Muistin makusi.

— Tiedän.

— Nyt se elää minussa.

Hänen vatsalleen syttyi sana: **“Ingestio.”** Nielaistu. Imeytetty. Tullut osaksi. Hän oli siinä. Mutta ei enää ulkopuolella.

Luku 23: Jano, jota ei voi sammuttaa

Seksi hänen kanssaan ei ollut enää hellyyttä. Ei intohimoa. Ei edes sulautumista. Se oli selviytymisriitti. Hän tunsu, kuinka nainen katsoi. Vaikka oli hiljaa. Vaikka makasi vieressä. Hänen katseensa — kuin nälkä. Ei lihallinen. Syvempi. — Haluatko minua?

— En. — Mitä sitten? — Tarvitsen. Hän istui hänen päälleen — kysymättä. Hän oli puolikova. Mutta hänen lämpönsä... kosteus... sisäinen värinä — riittivät. Hän

jännittyi. Nainen voihki. — Nopeasti. Syvälle. Heti. — Liana... — Älä sano nimeäni. —

Miksi? — Koska nyt minä olen — jano. Hän alkoi liikkua. Ahnaasti. Katkonaisesti.

Ilman rytmiä. Kuinka etsien, mutta ei koskaan löytäneen. Mies piteli häntä. Mutta nainen lipesi. Hänen kehonsa oli kostea. Jokainen liike — kuin sähköisku. Hän tunsu antavansa enemmän, kuin voisi. — Liana... sinä katoat. — En. Minä löydän. — Mitä etsit? — Syvemmälle. Syvemmälle. **SYVEMMÄLLE!** Hän melkein itki. Ei kivusta. Vaan siitä, ettei mieskään enää riittänyt. Mies käänsi hänet ympäri. Työntyi takaapäin. Syvälle. Äärirajoille. Nainen huusi. Ja huudossa ei ollut orgasmia. Siinä oli nälän tuska. Hän itki. Vapisi. Valui. Mies vetäytyi. Nainen kaatui. — En voi kyllästyä... — Olet kyllästynyt minuun sata kertaa. — Mutta minä haluan... — Mitä? — Itseäni. Sinun kauttasi. Uudestaan. Ja mies ymmärsi: hän ei enää etsi miestä. Hän etsii ääretöntä tunnetta. Ja se tunne — tuhoaa. Hän istui viereen. Laski kätensä hänen rinnalleen. Sydän sykki. Mutta nopeasti. Liian nopeasti. Kuin pedolla, joka ei ole saanut ruokaa. — Mikä sinä nyt olet? — Olen — jano. — Milloin se menee ohi? — Ei koskaan. Hänen vatsallaan ilmestyi sana: **“Insatia.” Kyllästymätön. Loppumaton jano. Rajaton liha.**

Luku 24: Se, joka nukkuu hänen kohdussaan

Hän tunsu sen yöllä. Kun nainen nukkui — alastomana, levittäytyneenä, hiessä ja himon jäljissä. Ei vain uupunut. Tyhjä. Ja samalla — täysi. Hän värisi unessa. Kuiskasi sanoja, joita ei tuntenut. Hänen kehonsa jännittyi ja aukeni vuorotellen. Kuin joku liikkuisi sisällä. Mies laski kätensä hänen vatsalleen. Se oli lämmin. Mutta... sykki. Ei kuin veri. Vaan kuin toinen sydän. Hän heräsi. Katse — utuinen. Mutta ääni — kuin sellaisella, joka tuntee vieraan itsessään. — Sinä jätit minuun... enemmän kuin itsesi. — Mitä tunnet? — Se kasvaa. — Mikä? — Se, minkä jätit — et kullilla... vaan sydämellä.

Mies vetäytyi.

— Lapsi? — Ei. — Sitten...? — Se hengittää intohimoa. — Onko se kirous? — Se on...
jatkumo.

Hän tarttui hänen käteensä. Laski sen vatsalleen. — Tunnustele. Hän jähmettyi.

Sisältä — kevyt liike. Kuin joku siellä... nauttisi.

— Se ruokkii itseään... kun muistan, kun olit minussa. — Se elää siitä? — Kyllä. — Se kasvaa
seksistä? — Seksin mausta. Sinusta. Meistä.

Mies istui. Hiljaa.

— Entä jos me taas... — Se vahvistuu, — hän kuiskasi.

Hän nousi polvilleen. Kietoi miehen syliinsä. Rinta rintaa vasten. — Anna minulle itsesi.

Mutta sinä... — En ole enää minä. — Kuka sinä olet? — Himon äiti. Hän otti hänet sisään.
Hitaasti. Keräsi hänet käsin, kuin alttari viinipisaran. Ja löysi rytmin. Rauhallisen. Tarkan.
Äärimmäisen hellän — kuin olisi imenyt voimaa, ei lihaa.

Mies tunsu: hänessä oli kaksi. Hän — ja se. Ja molemmat halusivat häntä.

Kun hän laukesi — nainen laski kätensä vatsalleen. Ja kuiskasi:

— Hän heräsi. — Kuka? — Se, jonka jätit minuun.

Hänen ihollaan näkyi: **“Viventis.” Elävä. Sisäinen. Sanaton mutta sykkivä.**

Luku 25: Nimi, jota ei saa lausua

Hän ei saanut unta. Nainen makasi vieressä — hiljainen, kuin kirkko liturgian jälkeen.

Mutta hänen vatsansa... oli elossa. Hän kuuli: ei sydämen sykettä, ei hengitystä, vaan
nimen. Ikään kuin joku kuiskisi hänen sisällään. Ei kovaa. Mutta jatkuvasti. Ja mitä
hiljempaa hän kuunteli — sitä kovempaa se kaikui sisältä.

— Liana... — Mmm?.. — Kuuletko sinä? — Tunnen. — Hänet? — Nimen. Se on
sisälläni. — Kenen? — Sitä ei anneta.

Hän kuljetti kättään hänen ihollaan. Ihossa — jälkiä. Ei seksistä. Vaan sanoista. Ne

ilmestyivät pimeässä, kuin joku kirjoittaisi sisältä päin.

Hän alkoi lukea. Sormillaan. Kirjain kerrallaan. Huulillaan — tavutellen. Mutta neljännen sanan kohdalla — hän tunsi huimausta.

— Pysähdy, — nainen sanoi. — Miksi? — Älä lue loppuun. — Miksi? — Jos lausut sen — annat sille muodon. Päästät sen maailmaan.

Hän katsoi häntä silmiin. Ne olivat kirkkaat. Mutta niiden takana — värinä. — Jos lausun sen... — Se syntyy. — Entä jos en? — Se jää lihaan. Minuun.

Hän painui hänen jalkojensa väliin. Ei himosta. Vaan ymmärtääkseen. Hän työnsi sormensa häneen. Hitaasti. Syväälle. Varovasti. Yhtäkkiä — käsi kastui vereen. — Mikä tämä on? — Nimi ei halua, että siihen kosketaan.

Hän veti sormensa pois. Niissä — kirjaimia. Verenpunaisia. Sykkiviä. Mutta ne... muuttuivat. — Se elää. — Se on ikiaikainen. — Se on... — Älä lue sitä.

Hän meni häneen. Ei kiihottuakseen — vaan sulkeakseen. Lihassa — vastaus. Lempeä. Kiitollinen. Näлкäinen.

Hän liikkui hitaasti. Ei rakastellakseen, vaan sulkeakseen portin. Silloin nainen huusi.

Suloisesti. Kovaa. Pelottavasti. Hänen vatsallaan syttyi merkki. Ei sana. Vaan viiva. Yli vedetty. Merkki siitä, mitä ei saa lausua.

Hän painui hänen viereensä. Uupuneena. Imeytyneenä häneen. — Mitä se oli? — Emme lausuneet nimeä. — Hyvä niin? — Se antoi meille vielä yhden yön.

Luku 26: Vielä yksi yö

Kynttilät olivat palaneet loppuun. Liekki ei enää lepattanut — se ulvoi. Tuuli rakosissa kuiskasi sanoja, joita he olivat joskus sanoneet orgasmissa. Mutta nyt... ne kuulostivat loitsuilta. Hän tiesi — tämä yö saattoi olla viimeinen. Myös nainen tiesi. Mutta kumpikaan ei sanonut sitä ääneen.

He istuivat hiljaa. Alastomina. Keho vetäytyi kehoa kohti. Mutta sisällä — levottomuus.

— Jos yhdymme nyt, — nainen sanoi, — hän yhtyy meihin. — Hän on jo sisällä. —

Mutta nyt hän herää.

Hän astui lähemmäs. Kuljetti kätensä hänen kaulansa yli. Kosketti rintoja. Vatsaa.

— Valitsen silti sinut. — Vaikka katoaisit? — Mieluummin katoan sinuun kuin elän ilman sinua.

Nainen syleili häntä. Painautui vasten. Suudelmot. Pitkään. Pienellä puraisulla.

— Tule sisään, — hän kuiskasi. — Mutta hitaasti. — Että hän ei huomaisi? — Että ehdimme olla vielä hetken me.

Hän painui hänen päälleen. Tiiviisti. Kuin kansi astiassa. Kuin vala annettu lihalle.

Hän meni häneen. Hitaasti. Syvälle. Ilman ääntä. Nainen sulki silmänsä. Ja tuns: tämä ei ollut seksiä. Tämä oli jäähyväinen.

Hän liikkui. Ei kuten ennen. Ei nautinnon vuoksi. Vaan viimeisen muiston tähden.

Nainen taipui. Keho voihki, mutta sielu — oli hiljaa. Kuunteli. Ja jossain hänen kohdussaan... myös hän kuunteli. Se. Mutta he jatkoivat. Ikään kuin orgasmi — olisi suoja. Ikään kuin kehon leimahdus voisi polttaa Pimeyden. He kiihtyivät. Repeilivät. Huusivat. Itkivät. Sulautuivat.

Ja kun nainen huusi hänen nimensä — tähti sammui taivaalta. He makasivat. Hiljaisuudessa. Hänen vatsallaan — pisara. Punainen. Kuuma.

— Hän... — Heräsikö hän?

Nainen katsoi kattoon. — Ei. — Sitten mikä tuo on? Hän hymyili. — Se oli vielä yksi yö.

— Viimeinen? — Ei. — Miksi? — Koska olen taas raskaana sinusta.

Hän hymyili. Ja hänen sisällään... jokin avautui. **“Iterum.” Uudelleen. Paluu. Elämän kierto lihan kautta.**

Luku 27: Templin tuolla puolen

Aamu ei ollut valoisa. Se oli raskas. Ikään kuin taivas olisi tiennyt — he eivät jätä

maailmaa, vaan lähtevät siitä. Temppelein ovet eivät narahtaneet. Ne avautuivat — ikään kuin olisivat itse päästäneet irti. Hän piteli häntä kädestä. Hän — vatsastaan. Kuinka olisi suojellut sitä, mikä ei vielä ollut syntynyt, mutta jo tuns: tien.

Kynnyksellä he katsoivat taakseen. Sinne, sisälle, jäivät: jäljet tyynyillä, sanat seinillä, heidän kehojensa maku ilmassa.

— Emme palaa enää, — hän sanoi. — Eikä meidän pidäkään. — Mutta minne? — Sinne, missä keho ei vielä tunne meitä.

He kulkivat paljain jaloin. Kivet jalkojen alla olivat kylmiä. Mutta heidän ihonsa... ei enää tuntenut kylmää. Hän huomasi: ohikulkijat katsoivat heitä. Ei kuin outoja. Vaan kuin kantajia jostakin, mitä ei voi selittää.

— He tuntevat, — hän sanoi. — Kenet? — Sen, mikä on sisälläsi.

He saapuivat kaupunkiin. Melu. Valo. Ihmiset. Autot. Mutta kaikki — ikään kuin sivussa.

Hän suuteli häntä kaikkien edessä. Eikä kukaan kääntänyt katsettaan pois. Päinvastoin — joku lankesi polvilleen.

— Mitä tapahtuu? — hän kuiskasi. — Maailma tuntee, että sinun lihasi on enemmän kuin vain sinä itse. Hän painautui häneen. — Meidän täytyy löytää paikka. — Missä? — Missä voin synnyttää... jonkin.

— Pelkäätkö? — En. — Miksi? — Koska sinä olet yhä minussa.

Hän kietoi kätensä hänen ympärilleen. Ja silloin... taivaalla murtui valo. Kuin aamunkoitto ei olisi kestänyt heidän kehojaan.

Heidän ihollaan ilmestyi sana: **“Ex templum.”** **Temppelin ulkopuolella. Lihassa. Uudessa maailmassa.**

Luku 28: Talo sisältäpäin

He kulkivat pitkään. Katujen halki, missä ihmiset vaikenivat. Katseiden ohi, jotka väistivät. Kaupunkien läpi, jotka hiljenivät, pelkästä hänen vatsansa tunteesta.

Lopulta — metsä. Syvä. Kosteuden täyttämä. Maa tuoksui alkulähteelle. Paikalle, jossa kaikki oli alkanut.

— Tässä, — hän sanoi. — Miksi juuri täällä? — Paikka tunnisti minut. — Entä sinä? —

Tiedän, että sen sisällä... on tilaa meille.

Hän siirsi oksat syrjään. Ja niiden takaa — vanha talo. Kivinen. Tyhjä. Mutta elävä.

— Oletko ollut täällä aiemmin? — Olin täällä... ennen itseäni.

He astuivat sisään. Sisällä — ei aikaa, ei kaikuja. Vain hiljaisuus, joka kuulosti odotukselta.

Hän laskeutui lattialle. Suoraan kivelle. Hän asetti kankaan hänen alleen. Mutta nainen työnsi sen pois.

— Lihan täytyy muistaa. — Myös kivun? — Juuri kivun.

Hän kuljetti kättään hänen vatsallaan. Se kasvoi. Se hengitti.

— Hän ei ole lapsi, — mies sanoi. — Ei olento. — Kuka sitten? — Hän on... meidän jatkumme. Ei muotona. Vaan voimana.

He vaikenivat. Hän asettui hänen viereensä. Hän painautui häneen. Ja silloin — seinät syttyivät sisältäpäin. Niille ilmestyivät sanat, joita ei ennen ollut. Sanat, jotka olivat olleet hänen sisällään: **“Corpus. Iterum. Voluntas. Lux.” Liha. Paluu. Tahto. Valo.**

Heidän kotinsa nyt tiesi. He olivat täällä. Ja siitä tuli uusi temppeli.

Luku 29: Hän alkaa tuntea

Yö oli raskas. Hän pyöri levottomasti. Hengitti nopeasti. Raapi lakanaa. Hänen kehonsa kiemurteli — ei kivusta, vaan liikkeestä sisällä. Hän heräsi. Laski kätensä hänen reisilleen.

— Tunnistatko sen? — Kyllä... — Hän? — Kyllä...

Hän kosketti hänen vatsaansa. Ja se, mikä oli sisällä, liikahti häntä kohti.

— Hän tunnistaa sinut. — En ole isä. — Et. — Kuka sitten olen? — Sinä olet liha, jossa hän heräsi. Nainen nousi. Alastomana. Hikisenä. Jännityksestä. Kuumuudesta. Nälästä.

— Hän haluaa meidät. — Miten? — Että yhdymme uudelleen. Hän imee meidän intohimon.

Hän ymmärsi. Tämä ei ollut halua. Ei romantiikkaa. Tämä oli käsky. Hän lähestyi. Suudella hänen vatsaansa. Sitten huulia. Sitten rintoja. Nainen värisi. — Syvemmälle... — hän kuiskasi. — Sinuun? — Häneen.

Hän astui sisään. Hitaasti. Pulssin tahdissa. Ikään kuin tietäen — ettei sisällä ollut vain hän.

Jokaisella liikkeellä — hänen kehonsa värisi, ja vatsa hehkui sisältäpäin. Hän tunsu, että jokin sisällä reagoi heidän liikkeisiin. Nainen voihki. Mies murisi. He upposivat toisiinsa, mutta eivät lauenneet. He vain...ruokkivat.

Luku 30: Hän näki hänet

Aamulla nainen istui ikkunan äärellä. Hänen ihollaan — hien pisarat. Hänen reisillään — mehukarpaloita. Jalkojen välissä — edelleen kosteutta. Ja valoa.

Hän tuli luokse. — Mitä sinä teet? — Odotan. — Mitä? — Hän haluaa, että... näet hänet.

Hän levitti jalkansa. Mies kumartui. Hitaasti. Sormet — sisään. Kieli — syvemmälle.

Hän astui sisään, ei miehenä — vaan katseena. Ja hän näki.

Syvyydestä — hänen mieleensä tuli hahmo. Jokin lämmin. Ei pelottava. Mutta voimakkaampi kuin mikään, mitä hän oli koskaan tuntenut.

— Näitkö? — nainen kysyi. — Kyllä. — Ja? — Hän on... — Sano. — Hän on valosta.

Mutta siitä, mitä me kutsuimme pimeydeksi.

Nainen hymyili. — Hän ei tule olemaan... niin kuin me. — Hän on jo toinen.

Hänen iholleen ilmestyi hehkuva sana: **“Conceptus.” Siitetty. Ilmentynyt. Valmis.**

Luku 31: Syntymä ilman kehoa

Talo oli hiljaa. Mutta ei unessa. Se hengitti. Se odotti.

Liana seiso iikkunassa. Alaston. Selkä kostea. Huulet raollaan. Vatsa — hehkui pehmeää, lämmintä valoa. Hän tuli taakse. Kietoi kätensä vatsan ympärille.

— Tunnetko sen?

— Hän ei ole enää sisällä.

— Mitä tarkoitat?

— Hän... on jo täällä.

Samassa lattia halkesi. Hiljaa. Hitaasti. Halkeamasta nousi höyryä. Ei savua. Elävää.

Hikistä. Sperman ja kosteuden tuoksuista. Heidän kehonsa hajua.

Höyrystä muodostui hahmo. Mies. Lapsi. Nainen. Kaikki — ja ei mikään.

Liana lysähti polvilleen. Jalat vapisivat. Hänen jalkojensa välistä valui — ei verta. Ei vettä.

— Se on hän? — mies kuiskasi.

— Kyllä...

Olento jäi seisomaan keskelle huonetta. Ei silmiä. Ei muotoa. Pelkkä valo. Ja kehon tuoksu.

— Hän ei synny minusta.

— Miksi?

— Koska en ole äiti.

— Kuka sitten?

— Portti.

Hän tarttui naisen käteen.

— Me emme luoneet lihaa.

— Me loimme... sisäänkäynnin.

Olento ei liikkunut. Se sykki. Hengitti heidän kanssaan. Yhtäkkiä — talo vavahti. Seinät halkesivat. Ei hajotakseen — vaan avautuakseen. Jokainen seinä muuttui lihaksi. He seisoivat. Alasti. Sidoksissa. Hikisinä. Kaikki, mitä oli ollut naisessa — oli nyt heidän ympärillään.

Olento ei lähtenyt. Se sulautui taloon. Nyt talo ei vain hengittänyt. Se katsoi. Kuunteli. Halusi. Heitä.

Heidän iholleen ilmestyi sana: **“Genitura.” Luotu. Ei synnitetty. Koettu lihan kautta.**

Luku 32: Talo, joka haluaa heidät

He heräsivät keskellä yötä. Ei ääneen. Ei kipuun. Vaan kosteuteen. Hiki valui keholta, vaikka huoneessa oli viileää. Nainen istui. Kosketti lakanaa. Se oli... märkä. Mies avasi

silmänsä. Tunsi saman. Ilma ei ollut ilma — vaan hengitys.

— Hän jäi taloon? — Ei. — Sitten? — Talo on hän. Seinät sykki. Lattia hengitti. Ikkunat — sumeni kosteudesta.

Nainen nousi. Alaston. Paljain jaloin. Hän käveli käytävää pitkin. Joka askel — jätti jäljen. Mies seurasi. He saapuivat saliin. Sinne, missä syntymä tapahtui. Nyt — lihaa. Seinillä kuvioita. Kosteita. Kiiltäviä. Kuin sisäelimiä.

— Hän haluaa meidät? — Ei. — Mitä sitten? — Talo haluaa tuntea meidät — meidän kauttamme.

Nainen käveli keskelle. Makasi lattialle. Levitti jalkansa. Kutsui häntä. — Tule. — Täälläkö? — Täällä hän kuulee parhaiten.

Mies laskeutui. Hitaasti. Ja kun hän astui sisään — lattia värähti heidän allaan. He voihkaisivat. Yhtä aikaa. Hän liikkui. Hän itki. Hän karjui. Hän vapisi. Koko huone täyttyi lämmöstä. Lihat sulautuivat. Hiki ja siemenneste. Voihke ja hengitys. Kaikki — ilmassa.

Seinät ottivat rytmin. — Hän... — Kuuntelee. — Tuntee. — Imeyttää halumme...

Jotta... — Jotta tila itse laukeaa. Ja kun he saavuttivat huipun — lattia sykki. Talon seinät sulkeutuivat kosteasti. Ja niistä kuului voihke.

Talo tuli. Heidän iholleen syttyi: **“Repetitio.” Toisto. Paluu. Kehon kaipuu jatkua.**

Luku 33: Liha, jota ei voi pysäyttää

Yöstä tuli ajaton. He eivät tienneet, kuinka monta tuntia kului. Ei ollut unta. Vain liikkeen jännitys lihassa.

Nainen ei kyennyt istumaan. Mies ei voinut vaieta. Iho kutisi. Hänen vatsansa paloi.

Hänen kalunsa — raskas, sykkivä. Eikä kyse ollut halusta. Vaan käskystä.

— Hän kutsuu? — Hän vaatii. — Voimmeko kieltäytyä? — Emme enää.

He astuivat seinän luo. Asettelivat kätensä siihen. Tunsivat: se hengittää. Heidän hengitys

— sai vastakaikua. Heidän syke — vastasi talolle.

Talo alkoi vetää heitä sisäänsä. — Me olemme jo osa sitä? — Me olemme sen liha. —

Mitä se haluaa? — Että jatkamme...

Nainen kääntyi. Painautui häntä vasten. Levitti jalkansa. Ja mies astui sisään — nopeasti.

Syvästi. Sanoitta.

Hän tunsi, että hänen lihansa yhdistyi lattiaan. He eivät olleet sen päällä. He olivat siinä.

Jokainen liike kumahti seinissä. Kiven läpi. Ilman läpi. Heidän itsensä läpi.

Nainen huusi. Mies ärjyi. Katto tihkui hikeä. Talo itse — lauloi heidän kanssaan.

He kaatuivat. Nousivat. Rakastelivat taas. Ja taas. Ja taas. Ympyrässä. Tahdolla. Ilman pysähtymistä.

— En jaksa enää... — Jaksat. — Se ei päästä meitä? — Ei.

Ja kun he jälleen räjähtivät huippuun, heidän ihoonsa ilmestyi sana: **“Inertia.” Loputon liike. Ikuinen rytmi.** Liha vailla loppua. He ymmärsivät: heidän keho ei ollut enää heidän.

Luku 34: Nimen menetys

Nimet eivät enää vastanneet. Hän yritti sanoa: “Liana” — mutta kurkku ei tuottanut ääntä. Hän katsoi miestä — mutta katseessa ei ollut “sinä”. Vain “me”... ilman nimeä.

Liha ei enää kysynyt. Liha tiesi. Se kurottautui, voihki, imeytyi, ikään kuin vaisto olisi muuttunut kieleksi — ja sanat tarpeettomiksi.

He rakastelivat tietämättä, kumpi aloitti. Tietämättä, kumman kehossa rytmi tapahtui.

— Tunnetko minut? — mies kuiskasi.

— En tunne rajoja, — nainen vastasi.

— Kuka sinä olet?

— Se, joka ei päästä sinua.

— Ja minä?

— Se, jolla ei ole enää nimeä — mutta joka on sisällä.

Hän astui sisään. Ikään kuin keho olisi ollut ovi. Ja hänen emättimensä — kotimaa. He liikkuiivat. Hitaasti. Ei halusta, vaan kuin testamentti keholle. Jokainen liike kuin viimeinen kerta — ei siksi, että se olisi hyvästijättö, vaan siksi, että liha ei enää odottanut toistoa.

Kun he laukeavat, seinään heidän takanaan ilmestyi ei sana, vaan tyhjä ääriveriiva. Sana ilman kirjaimia. Nimi, joka kerran oli — mutta oli pyyhkiytynyt pois.

Hän katsoi naista. Nainen katsoi häntä. Ja molemmat tiesivät: **“Me emme ole ihmisiä. Me olemme rytmi.”**

Luku 35: Nimen katoaminen

Nimet alkoivat haihtua. Hän ei enää kutsunut häntä — hän tunsu. Hän ei enää

vastannut — hän imeytyi. He olivat: voima ja vastaanotto, sisäänmeno ja syvyys, maku ja liha.

— Kuka sinä olet? — nainen kuiskasi.

— Minä olen sinä, sulautumisen hetkessä.

— Ja kuka minä olen?

— Tarpeesi.

— Kuka meitä kutsuu?

— Ei kukaan.

He rakastelivat taas. Ei halusta, vaan koska kaikki muu oli kadonnut. Hän puristui.

Hän hieroutui. Hän nuoli huuliaan, ikään kuin hänen sisällään eläisi ikuinen maku.

Ja hän tunsu: hänen nimensä — oli poissa. Hän oli liike.

Luku 36: Viimeinen kosketus

Hän heräsi ensin. Hän makasi vieressä. Valoa hohkasi hänen iholtaan. Ei jumalallisuudesta, vaan uupumuksesta. Hän kosketi. Sormet kulkivat rinnoilta vatsalle, häpyyn. Hän värisi. Mutta ei avannut silmiään.

Hän astui sisään. Ilman lupaa. Ilman sanoja. Hän otti vastaan. Hitaasti. Syvälle. Eikä

voihkinut. Hän lauloi. Hänen sanansa eivät olleet laulu — vaan sulkeminen.

— Viimeinen kerta? — hän kysyi. — Niin. — Häviämmekö? — Emme. — Sitten?

Me liukenemme. Hän nopeutti tahtiaan. Hän avautui. Ja hetkessä, kun he tulivat — koko huone hiljeni. Ilma pysähtyi. Liha jäi paikalleen. Sisällä — vain hiljaisuus.

Luku 37: Me olimme liha

He seisoivat salin keskellä. Alasti. Puhdaina. Ilman nimiä. Ilman sanoja.

Kaikki oli takana: himo, orgasmit, valo, toinen toisessa, toinen toisen kautta, toinen itseään varten. Hän otti naisen kädestä. Nainen — hänen sydämestään.

— Oletko valmis? — nainen kuiskasi.

— En ole ollut itseni pitkään aikaan.

— Astu sitten sisään minuun. Viimeisen kerran.

— En tiedä, missä sinä olet.

— Olen kaikkialla.

Hän astui sisään. Ja peniksensä mukana — astui valoon. Hänen sisäänsä — kaiken ytimeen.

Nainen voihkaisi. Ja katosi. Hänen kanssaan sisällään.

Talo — hiljeni. Ilma — haihtui. Sana jäi: **“Fuit.” “He olivat.”**

Epilogi: Keho on temppeli

Jossain kaukana, toisessa ajassa, toisessa naisessa — sykkii lämpö.

Hän nousee yöllä, ei tiedä miksi. Asettaa kätensä vatsalleen. Ja siellä — muisto heistä.

Sana ilmestyy iholle: **“Initium.” Alku.**

Ja kaikki alkaa uudelleen.

Takakansiteksti:

*Hän saapui kaupunkiin, joka nukkuu päivisin –
akatemiaan, jossa opetetaan lihaa ja verta.*

*Missä anatomia on viettelyn taidetta,
ja oppilailla on kulmahampaat... sekä nälkä.*

Hän on muinainen.

Entinen pappi. Nyt — halun tutkija.

*Hän kirjoittaa naisista. Hän tuntee heidän lihansa.
Ja janoaa sitä, josta tulee hänen kirjansa viimeinen luku.*

Hän — ei ole vain oppilas.

Hän on kysymys. Hän on kielto. Ei “kyllä”, mutta ei “ei” myöskään.

*Maailmassa, jossa tieto pureutuu syvemmälle kuin hampaat,
ja kokeet jättävät arpia,
heidän kohtaamisensa ei ole rakkaustarina.*

Se on riitti.